

F. T. LUKENS

Z Tmavého světa

PŘELOŽILA ZUZANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

Z Jiného světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

F. T. Lukens
Z Jiného světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Z Jiného světa

F.T. LUKENS

PŘELOŽILA ZUZANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

Přeložila Zuzana Bičíková

OTHERWORLDLY

Czech language copyright © 2025 by Coobook

Original English language edition copyright © 2024 by F. T. Lukens

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means,
electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information
storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Jacket illustration © 2024 by Sam Schechter

Translation © Zuzana Bičíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-852-3

ISBN e-knihy 978-80-7498-935-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-936-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-937-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Pro ty, kteří jsou připravení najít vnitřní klid.

*Pro ty, kteří se ještě trápí –
ať najdete útěchu & lásku.*

Prolog

ARABELLE

Uprostřed kukuřičných polí, uprostřed venkova, uprostřed ničeho, označoval otřískaný dřevěný sloupek křižovatku dvou cest.

Hlavní silnici tvořil pás hnědého šterku vyváleného do vrstvy asfaltu, který spojoval dvě nedaleká městečka. Druhá cesta zase spojovala řadu rodinných farem. Kromě místních po nich jezdil jen málokdo, protože pro turisty tu kromě kukuřičných stonků v létě a rovných polí v zimě nebylo nic k vidění.

Na vrcholu sloupku byla nakřivo přibitá dvě otlučená prkna. Nápis označující čísla tras vybledly stářím, barva zesvětlala pod nápořem slunce, deště a času. Pod prkny byla na kusu překližky napsaná krvavým písmem jediná varovná věta:

POZOR NA DOHODY, KTERÉ TU UZAVŘETE.

Arabelle se při pohledu na výstražný nápis uchechtla. Zajela s autem ke krajnici, zaparkovala a vyklouzla z vyhrátého interiéru do chladu. Stáhla si pletenou čepici, kterou nosila, níž, aby si zakryla uši. Zpod ní jí vyčuhovaly prameny šedivých vlasů. S očima upřenýma na ceduli si dýchla do dlaní, aby si zahřála prsty. Jen pár metrů od ní se tyčil vysoký dub s hustými větvemi, který pohlcoval slabé teplo odpoledního slunce. Udělala pár kroků vpřed a ucítila, jak jí ze silné, mihotavé síly vyzařující z křižovatky

brní kůže. Průměrný člověk by ji necítil, ale ona měla k průměru daleko. Nedočkavě se zachvěla.

Arabelle na toto posvátné místo přijela z města, a než konečně našla svůj cíl, strávila celé dopoledne blouděním po klikaticích se venkovských cestách. Obyvatelé okolních měst byli skoupí na slovo, ale i tak dokázala z kusých informací poskládat odpověď na svoji otázku. Krvavé varování ji jen utvrdilo v tom, že našla místo, které hledala, a že se nenechá od svého záměru odradit nějakým starým kusem dřeva. Ne po tom, co si slíbila, že bude prahnout po vědomostech a schopnostech. Ne po tom, co se jí vysmáli členové jejího místního kruhu, které víc zajímalo pálení kadidla a prodej éterických olejů než hledání skutečné moci. Arabelle jim ukáže, až bude po všem. Až se vrátí se svým požehnáním, pokloní se jí a budou ji uctívat.

Navzdory polorozpadlé ceduli byla křižovatka dobře udržovaná a podle nedávných darů rozesetých po podstavci – kytice vilínu, pyramida z fíků, dřevěná figurka ve tvaru psa a votivní svíčky s ožehlými knoty – to vypadalo, že někteří obyvatelé kraje chthonickou bohyni stále uctívají. Koneckonců je spjatá se sklizní a nebylo by moudré si ji rozhněvat, aby v dalším roce nezničila úrodu.

Arabelle se v duchu usmála. Ach, ta dichotomie lidí. Dávat si pozor, ale přesto prosit. Pečovat o svaté místo, ale udržovat ho v tajnosti. Pochopila, proč tam není oltář ani úkryt. Rozcestí nemělo být konečným cílem, ale místem mezi jedním bodem a dalším. Místem na pomezí, kde je bariéra mezi světy nejtenčí. Dokonalý prostor, odkud lze prosit bohy. Nebezpečné místo, pokud se té ceduli dá věřit.

Na tom teď nezáleží. Našla ho navzdory neurčitým informacím na internetu a neochotné a ostražitě obsluhu u benzinové pumpy pár kilometrů odsud, která se ji snažila varovat. Otevřela pudřenku, sundala si sluneční brýle,

hodila je do velké plátěné tašky přes rameno a přepudrovala si obličej. Urovnala si halenku pod vlněným kabátem, uhladila zmačkanou látku a smetla drobký od svačiny z dlouhé cesty. Byla ráda, že si pod sukni vzala legíny, protože poryv náhlého prudkého větru, který předznamenával blížící se zimu, jí nadzvedával látku u kotníků.

Něco takového ještě nikdy nedělala. Samozřejmě odjakživa věděla o bozích a bohyních, o třech ústředních božstvech – bohu oblohy, bohyni moří a bohyni mrtvých. Podle mýtů byla říše země neutrální půdou mezi nimi – prostorem lidí –, ale děti bohů a jejich výtvoři se dokázaly přemisťovat mezi jejich světem a světem lidí, jak se jim zachtělo. Už v minulosti se modlila a přinášela oběti.

Ale tohle bylo poprvé, kdy se obrátila na bohyni s žádostí.

Odkášala si a vykročila doprostřed cesty. Botami zanechávala v tuhém blátě hluboké rýhy.

„Ctěná bohyně,“ zvolala silným, zřetelným hlasem. „Chci uzavřít dohodu.“ Z tašky vytáhla sklenici vína smíchaného s medem, snítky čerstvé máty a přezrálé granátové jablko z místního supermarketu, to nejlepší, co dokázala před nástupem zimy sehnat. Položila je na druhou stranu křižovatký pod značku, pak ustoupila a čekala.

Minuty ubíhaly. Vlasy a šaty jí nadzvedl další poryv větru. Nad hlavou se shlukly mraky obtěžkané sněhem a na chvíli zahalily krajinu do stínu, než opět vykouklo slunce. Čekala. A čekala. V útrokách jí začala probublávat úzkost. Převalil se další mrak a ponořil okolí do tak hluboké tmy, že se v ní rozplynuly i stíny vrhané stromy. Místo aby mračno plulo dál, zázračně se zastavilo na místě. Ozvalo se hluboké zahřmění, což byla v tomto ročním období anomálie, a Arabelle projel záchvěv strachu a vzrušení. Začalo mírně mrholit a vzduch prosytil zvuk jemného bubnování kapek o kukuřici.

Barva oblohy ještě více potemněla, jako by náhle padla noc, a stíny kolem ní se prodloužily. Klouzaly a svíjely se, zkreslené a horečnaté, a pak se začaly sunout k jejím darům. Temnota se zvedla a rozlila se přes předměty jako vlna omývající hrad z písku na břehu moře. Pak se shluk stínů stáhl a dary byly pryč.

Arabelle potlačila zalapání po dechu. Z vířící masy se oddělily tři rozvlněné tvary, přesunuly se ke sloupu naproti ní a pomalu se zhmotnily do svislých siluet neurčitého tvaru. Rozčerené stíny se zachvěly, splynuly do polopevné podoby a se zapraskáním se rozpadly na tři těla v kápích, bez tváří, až na jasně rudé oči, které zářily jako uhlíky. Jejich roucha se nepoddávala náporu větru, sních smísený s deštěm jimi jen prolétával. Zíraly na ni, bez mrknutí a pohybu. Mezi ní a děsivou trojicí se rozkládala cesta. Kdyby chtěla, mohla naskočit zpátky do auta a ujet, utéct před děsivým výjevem, který měla před sebou. Ale nechtěla.

„Co jste zač?“ zeptala se Arabelle a udělala krok vpřed, aby stála na asfaltu, dál od bezpečí svého vozu. Drobek bojácnosti, který v sobě měla, prchl, a tak se tváří v tvář skutečnému nadpřirozenu cítila odvážná a plná síly. „Neste bohyně.“

„Jsme její služebníci,“ zasípal v odpověď prostřední.

„Jsme stíny z její říše,“ pokračoval ten nalevo.

„Jsme zástupci bohyně,“ dokončil ten napravo.

Jejich hlasy se prolínaly z jedné slabiky do druhé, jako by promlouvala jedna bytost, a ne tři.

Arabelle polkla, pak zařala čelist. „Chci mluvit s ní a jen s ní.“

„Je den. Nemá vládu nad světlem.“

„Navíc je zaneprázdněná.“

„Připravuje se na zimní spánek.“

Arabelle zkřížila paže na hrudi. „V tom případě si počkám, až vyjde měsíc.“

„My čekati nebudeme. Budeš muset zavolati znovu.“

„A další dar dáti.“

„A možná se neráčíme objeviti.“

Otočily se, jako by se chystaly vplout zpátky do stínů a země.

Ne! Urazila takovou dálku. Nemá další dary. A teď, když je viděla, když cítila přítomnost bytostí z jiného světa, nemůže odejít s prázdnou. Nehodlá zahodit svou šanci.

„Počkat! Ne, počkejte, prosím.“

Stíny se stejným strašidelným pohybem otočily. „Budeš se teď s námi baviti, lidská bytosti?“

„S tvým druhem nejednáme poprvé.“

„Uzavřeme dohodu jménem bohyně.“

Vysunula bradu. „Nejsem si jistá, jestli to dokázete. Nepřišla jsem si pro politickou moc, slávu ani bohatství. Jsem tu kvůli něčemu většímu.“

Stíny se zatřepotaly a cosi mezi sebou zasýčely. „Řekni, co chceš.“

Arabelle pomalu a dlouze vydechla. „Chci mít moc nad smrtí. Chci nesmrtelnost.“

Stíny se začaly třepotat ještě divoceji, jako by se smály. Šustění jejich rouch připomínalo křupání suchého listí pod nohama.

„To jest doména naší královny.“

„Takovou moc nemůžeme udělit.“

„Nedovolila by to.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Arabelle.

„Nesmrtelnost jest vyhrazená jen pro bohy.“

„Ty nejsi bohyně.“

„Jsi člověk. Nemůžeš uniknouti smrti.“

Arabelle se kousla do spodního rtu. Stáhla lopatky k sobě. „Fajn. Chci vědomosti. Chci magické znalosti týkající se síly života. Život není doménou vaší královny. A nešlo by o útěk před smrtí, jen o její odložení na tak

dlouho, jak budu chtít. Dokud sama neusoudím, že nastal čas.“

Stíny se zarazily. Nejvyšší z nich pomalu naklonil hlavu, jako by přemýšlel. Vyměnily si mezi sebou pohled, sklonily hlavy k sobě a zapáleně začaly šeptat.

Po chvíli se otočily zpět k Arabelle. „Nemáme schopnost ti tuto moc udělit.“

„Jsme stíny. Nemáme znalosti o životě.“

Nejvyšší stín pozvedl štíhlý prst z chuchvalce mlhy. „Ale dáme ti někoho, kdo ti může pomoci.“

„On jest výtvozem naší královny, jest liminální povahy.“

„Vyskytuje se na pomezí našeho a vašeho světa.“

„Jest mocný. Použij jeho magii a vytvoř, co chceš.“

Arabelle povytáhla obočí. „Vy mi dáváte familiára?“

Stíny přikývly. Ten na konci stiskl prsty a vytáhl ze vzduchu srolovaný svitek a brk. Švihnutím zápěstí rozvinul pergamen. Smlouva. Slova v jazyce, který neznala, se černým inkoustem rozlévala po stránce.

Arabelle se zarazila a přimhouřila oči. Tohle bylo až příliš snadné. Očekávala, že její dary otevrou bránu a umožní jí vyslovit prosbu. Čekala, že bohyně odpoví úkolem, který se bude zdát nemožný, ale Arabelle se o něj přesto pokusí. Nečekala pochybné stíny. Měly plán, a ona nevěděla jistě, jestli chce být jeho součástí. „Familiár výměnou za víno s medem, mátu a přezrálé granátové jablko?“

Stíny se rozesmály. Ten zvuk jí přejel po páteři jako děsivé pohlazení.

„Familiár a poznání života,“ pronesl nejvyšší z nich.

„Výměnou za tvoji duši.“

„Až nastane čas.“

Arabelle hlasitě polkla. „Nepřicházejí stejně všechny duše k vaší královně?“

Stíny se pobaveně rozvlnily. „Naší říší procházejí všechny duše.“

„Ne všechny zůstávají.“

„Ale ta tvoje by u nás zůstala *navždy*.“

Arabelle si přejela jazykem po rtech. Sáhla do vzduchu po brku. Byl ledový na dotek. „Co se stane s dušemi, které projdou skrz? Kam jdou?“

„To jest poznání smrti,“ sykly jednohlasně stíny.

Arabelle zamžourala na pergamen. Slova byla dál nečitelná, i když základům porozuměla. Její duše výměnou za familiára, který jí pomůže v hledání poznání života. Nebylo to úplně to, co očekávala nebo chtěla. Ale familiár by byl užitečným pomocníkem, obzvlášť pak takový, který ovládá magii. Bylo to víc, než měl kdokoli jiný v kruhu. A věčnost v říši bohyně byla jen malá daň, i za cenu toho, že se nikdy nedozví, co se nachází za jejími hranicemi. To je problém pro budoucí Arabelle. Daleko v budoucnosti, pokud dosáhne toho, co chce. Přitiskla hrot brku na pergamen a podepsala se.

Svitek i brk zmizely v obláčku kouře.

Stíny se zachvěly. Pohybovaly se jako jeden celek, šepaly si pro sebe a klouzaly vzduchem ke stromu. Nejvyšší z nich natáhl mlhavou ruku a poklepal na široký, pevný kmen. Zevnitř se rozzářilo světlo a ukázalo okraje dveří v kůře.

Arabelle se rozbušilo srdce. Její familiár. Že by sarkastická kočka? Moudrá sova? Snad ne koza, tu by svému domácímu jen těžko vysvětlovala. Možná havran? To by byla za frajerku. Ráda by viděla, jak by se v kruhu tvářili, kdyby na příští schůzku dorazila s velkým mluvícím ptákem usazeným na rameni.

Dveře se rozletěly.

Stíny se rozesmály, z toho skřípavého zvuku zrezivělých pantů se jí zvedly chloupky na ruku.

Ven se vypotácela postava. Postava v podobě chlapce. Puberták v džínách, botách na platformě a flanelce přeho-

zené přes tričko se zastaralou hláškou. Vypadal, jako by vypadl z nějakého časopisu z devadesátých let. Arabelle vytřeštěně sledovala, jak ze sebe oprašuje kůru a plevel. Dveře v kmeni stromu se za ním zabouchly a splynuly zpátky se dřevem.

Prohrábl si rukou zacuchané havraní vlasy a podíval se na ni, v očích zlatavý záblesk barvy slunce pronikajícího podzimním listím. Zvedl ruku a zamával, v úzké bledé tváři se mu objevil široký a zářivý úsměv.

„Ahoj,“ zvolal. „Já jsem Knox.“

„Cože?“ vydechla.

„Tvůj familiár.“

Arabelle spadl žaludek hluboko do legín. „A do prdele.“

„Bude ti sloužiti,“ pronesl nejvyšší stín.

„Musí tě poslouchati.“

„A nesmí se ti vzepříti.“

Dala si ruce v bok a zamračila se na stíny, které se sunuly zpátky k rozcestníku a neurčitě mihotaly, jako by se každou chvíli chystaly vstoupit zpátky do země. „Náctiletý kluk? Vážně?“

Knox zvedl prst. „Zaprvé, jsem starý tisíce let,“ podotkl. „Tak trochu. Je to složité. Ale v lidských letech jsem prastarý. Zadruhé, jsem familiár.“ Pokrčil rameny a zhoupł se na patách. „A jak vidíš, pro lidi jsem mnohem stravitelnější stvoření než ty strašidelné potvory.“ Pobaveně zamrkal.

Stíny na protest vydaly vrčivý zvuk, tiché, znepokojivé zahučení. Knox se na ně mile uculil a pak jim posměšně zamával prsty.

Arabelle se v hrudi usadila úzkost spolu s nepatrným náznakem výčitek, i když s tím teď nemohla nic dělat. Uzavřela dohodu. Zatímco budoucí Arabelle se bude muset se stíny vypořádat znovu později, současná Arabelle má před sebou familiára v podobě teenagera.

„Nyní odejdeme.“ Stíny opět splynuly do jedné velké beztvaré masy. „Hodně štěstí, čarodějko. Těšíme se, až budou splněny podmínky dohody a my se s tebou opět setkáme.“

Stíny se rozplynuly ve tmě a Arabelle se zachvěla. Jakmile zmizely, křížovatku rozvlnil náraz magie, mraky nad hlavou se rozestoupily a zapadající odpolední slunce opět zalilo okolí měkkým světlem.

„Co to bylo za výbuch magie?“ Omotala si paže kolem pasu, aby potlačila husí kůži, která jí naskočila pod oblečením.

Knox zíral na křížovatku. „Nevím. To bylo divné.“ Zamračil se, pak pokrčil rameny a setřásl ze sebe jakékoli obavy, kvůli kterým se zarazil. Odkopl kamínek a se vši nadpozemskou grácií se sebejistým krokem vydal k Arabellinu autu.

„Takže,“ začal a promnul si ruce. „Naposledy jsem tu byl před desítkami let. Co se od té doby stalo? Mám tolik otázek. Protože už je to taková doba, ale taky protože si toho moc nepamatuju. Vypadá to, že něco málo mi utkvělo v paměti, ale vzpomínky mají v Jiném světě tendenci vyprchávat. Třeba na svého posledního šéfa si vůbec nevzpomínám. Vymazal se hned, jak jsem překročil práh zpátky. Takže kdyby ses někdy přede mnou cítila trapně, tak nemusíš. Zapomenu na to hned, jak se vrátím.“

„V Jiném světě?“ podivila se Arabelle.

„Jo.“ Vrazil si ruce do hlubokých kapes. „Říše mé královny.“

Arabelle se zhluboka nadechla, aby nezačala panikařit. „Naskoč do auta, Knoxi. Čeká nás spousta práce.“

„Žádný problém, šéfko.“

Vklouzla na sedadlo řidiče a promnula si spánky. „A buď zticha. Potřebuju přemýšlet.“

Knox okázale naznačil, že si zamyká rty.

„Do prdele,“ zopakovala Arabelle a nastartovala. „Fajn, všechno je v pohodě. Nebude to trvat dlouho. Bude se mnou maximálně pár měsíců. A pak puf, zpátky do... Jiného světa. Bude to v pohodě.“ Vrhla pohled na Knoxe, ten se na ni usmál a zapnul si bezpečnostní pás. Ušklíbla se a sevřela volant. „Bude to v pohodě. Dosáhnu svého cíle a on se vrátí tam, odkud přišel. Všechno bude v pohodě.“

ELLERY

Ellery Evans se zaklením odtáhli další plastový škopek plný špinavého nádobí přes plechovou linku k hlubokému kuchyňskému dřezu.

Ponořili ruce do horké vody a přemístili nádobí do umyvadla, aby se odmočilo. Na spáncích jim přitom vyrašil pot. V kuchyni malého bistra panovalo dusivé horko. Kvůli žáru a prskání sporáku a páře stoupající ze svárů nejbližší spolupracovnice Ellery, průmyslové myčky nádobí Hobart, místnost připomínala spíš tropický ostrov než restauraci. Svým způsobem bylo vtipné, že si Ellery stěžuje na horko, i když žije v Solis City, městě proslulém nekonečnou zimou, která je sužovala posledních pět let, podivným meteorologickým jevem, který nikdo nedokázal vysvětlit.

Podle kalendáře měla být polovina léta, ale když Ellery toho rána jeli na kole do bistra, zachumlaní do svého nejtlustšího kabátu, rukavic, čepice a šály, sněžilo. Ale takový byl život od chvíle, kdy Ellery začali dospívat. Jako by se roční období jednoduše rozhodlo, že se zasekne v zimě, a teplé mokré jaro nikdy nepřišlo. A bez jara nebylo ani spalující teplo léta, a už vůbec ne podzimní sklizeň. Tak tomu bylo posledních pět let. A ačkoli se někteří vědci snažili situaci zkoumat a objasnit – od klimatických změn přes pohyby pólů až po změny v oceánských proudech –,

nikdo tak docela nechápal, co se stalo a proč se to stalo právě v tomto regionu. Což také znamenalo, že nikdo neměl žádné použitelné řešení.

Ellery bylo dvanáct, když roční období zamrzlo, a teď, v sedmnácti, je oprávněně nezajímalo, *proč* je v jejich kouřtě světa celoročně mráz a každý měsíc sníh. Ellery zajímaly jen následky.

Ruční sprchou opláchli ze salátového talíře obscénní množství farmářského dresinku. Z talíře odletěl kydanec a přistál přímo na jejich zástěře, což bylo, ehm, *nechutné*. Ellery s tváří staženou hnusem zastrčili talíř do stojanu v myčce. Pak ze škopku vytáhli hrst příborů a hodili je do vody se saponátem. Ponořili ruce až po lokty do vody, v jedné dlani houbičku, a s nepřítomným pobrukováním jakési popové melodie, která v pozadí hrála z rádia, začali mýt. Nevšímali si přitom kuchařů, kteří na sebe zase něco pokřikovali. Většinu nadávek beztak přehlušily nárazy vody o vnitřek plechové krabice jménem Hobart.

Dveře do kuchyně se otevřely a Ellery krátce zvedl hlavu. Úzkou škvírou vykoukl obličej jejich sestřenice. Zrzavé vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu propíchnutého tužkou, pihovaté tváře zarudlé. Na bílé zástěře kolem pasu se jí vyjímalá skvrna, dost možná od špagetové omáčky.

„Hej, El,“ houkla a zvedla mobil. „Telefon. Tvoje máma.“

Ellery si povzddechli. Samozřejmě že volala uprostřed směny. A volala na Charleyin telefon, protože věděla, že Charley to zvedne. Ellery měli telefon zastrčený v kapse kabátu, protože rychle na vlastní kůži zjistili, že umyvadlo plné vody se saponátem zrovna neprospívá zdraví elektronických přístrojů. Inkriminovaný telefon pak strávil den v pytli s rýží, a ani tak nefungoval stoprocentně. „Nemůžeš jí říct, že mám plné ruce práce?“

„To jsem jí říkala už třikrát, takže ne. Nemám zájem se nechat sprdnout.“

„Ale bude jen...“

„Blábolit o nadpřirozenu. Jo. Já vím. To už jsem od tebe slyšela. Hodněkrát.“ Vrazila Ellery telefon pod nos. „Dej si pauzu. Diegovi to bude fuk. Obědová špička už stejně opadla.“

„Ona byla nějaká špička?“ zamumlali Ellery.

Charley se zamračila a důrazně ukázala prstem.

Ellery se zaúpěním narovnali záda shrbená nad dřezem a sundali si dlouhé gumové rukavice. Odrhnuli si krátké hnědé vlasy z očí, vyškubli Charley mobil z ruky a prchli zadními dveřmi restaurace na dvorek. Do dveří vklínili jako zarážku kus starého potrubí, kterou začal používat Frank, když se už poněkolkáté zabouchl venku. Všimli si, že nad vchodem je přibitá zrezivělá podkova, a obrátili oči v sloup.

„Čau,“ řekli Ellery do telefonu a stoupli si na betonové schody na dvorku. Závan studeného venkovního vzduchu byl příjemný, ale jen do chvíle, kdy se jim do kostí zakouzl ledový chlad. Tričko bylo proti takové teplotě jen chabou obranou. Aspoň nesněžilo, i když nebe bylo obtěžkané šedými mraky, které vypadaly, že z nich co nevidět začne něco padat. Ještě ani zdaleka nezapadalo slunce, ale do uličky už teď vrhala stíny slabá záře nedaleké pouliční lampy.

„Ellery,“ spustila matka. „Je fajn, že mi bereš telefon.“

Ellery zaklonili hlavu a zhluboka se nadechli, aby udrželi klid. Jednu ruku si vrazili do kapsy obnošených džínů, prstem přitom zavadili o žalud omotaný drátkem, který v kapse sídlil. „Čau, mami. Jak se vede?“

„Dobře,“ odušila matka. Nijak svoji odpověď nerozvinula, což znamenalo, že lže. Koneckonců posledních pět let nebylo „dobře“ vůbec nic.

Ellery ztěžka spolklí knedlík, který jim vyrostl v krku. „Jak je na farmě?“

„Jo, jde to docela dobře. Jeden ze skleníků kvůli nějakým problémům s elektřinou vypadl. Ale jinak je to v pohodě.“

„Vypadl?“ podivili se Ellery a dloubli špičkou tenisky do sněhové břečky na schodech. „Co to znamená? Přišli jste o úrodu?“

Ticho. „Ne o celou. A je to v pohodě. Ostatní skleníky fungují a bude z nich docela slušná sklizeň.“

Další lež. Od doby, kdy přišla zima a zapoměla odejít, měli problém na rodinné farmě cokoli vypěstovat. Nešlo to. Až když se otci a strýcům podařilo postavit několik skleníků. Ani pak nebyla úroda bůhvíjak bohatá, protože skleníky byly malé a nebylo v nich tolik místa na pěstování. Skleníky navíc spotřebovávaly teplo a v kombinaci se statkem a stodolou rostl účet za elektřinu exponenciálním tempem, takže si ho rozvětvená rodina nemohla dovolit. Rodina si vlastně nemohla dovolit skoro nic, a tak se Ellery na léto přestěhovali do města ke starší sestřenici, aby si mohli najít brigádu a posílat peníze domů.

„No, jen jsem chtěla zjistit, jak se máš. Co Charley? Chová se k tobě hezky? Netrpíš hladu?“

Ellery sraštili obličej. „Jo. Všechno je v pohodě. Charley je super. Práce ujde. Je to v klidu.“

„To je dobře. Když se mi neozýváš, mám strach, že se něco stalo.“

Ellery do žeber bodl osten provinilosti. „Promiň. Mám dost práce.“

„Doufám, že ne moc. Neposlali jsme tě do města za sestřenicí jen kvůli práci. Doufám, že chodíš ven a něco podnikáš. Bavíš se? Zkoušíš nové věci?“

„Jasně.“ Teď byla s lhaním řada na Ellery.

„Máš ještě ten žalud s drátkem, co jsem ti dala?“

Ellery zkroutili rty do pokřiveného úsměvu. Jejich matka věřila, že klec z železného drátku kolem žaludu dokáže bojovat s magií nadpřirozena a poskytne Ellery ochranu před jakýmkoli tvorem se zlými úmysly.

Kdysi dávno i Ellery věřili v bajky o vílách, které žily pod kopci v obrovských třpytivých královstvích, a o vílím králi, který jim vládl. Věřili v zahradní skřítky, kteří dokázali přimět rostliny růst, pokud se jim nechaly dary, a nymfy, které přemlouvaly řeky, aby tekly, a studny, aby se naplnily, a které vyžadovaly oběti v době sucha, a zlomyslné skřítky, kteří pro zábavu sváděli pocestné na scestí, pokud dotyčný neměl po ruce nějaký pěkný kámen nebo semínko slunečnice, které by jim dal. A hlavně věřili v laskavou a milující bohyni, která každý podzim zajišťovala bohatou úrodu těm, kdo přinášeli oběti, pálili kadidlo a modlili se jako správní pochlebníci. Věřili, že je oblaží svou přízní a ochrání ty, kteří ji uctívají a ctí a zasypávají cetkami tak, jak je to naučili jejich stařešinové.

Ellery všem těm příběhům věřili – že magie je skutečná, že lidé jsou ve své podstatě dobří a že když v něco dostatečně zoufale věří, tak se tak stane. Dokud nezjistili, že je to všechno lež.

„Jo.“ I když už patřili mezi bezvěrce, ten žalud byla poslední věc, kterou jim matka před odjezdem dala, a sentimentality se těžko zbavovalo. „Přišly vám peníze?“

„Přišly. Nemusíš je posílat.“

Tenhle rozhovor vedli pokaždé. „Ale přišly vhod, že jo?“

Matka si na druhé straně telefonu povzdechla. „Ano. Jistěže. Část jsme použili na nákup obětiny pro bohyni. Tentokrát mám dobrý pocit. Jsem si jistá, že nás vyslyší.“

Ellery se sevřel žaludek. „Mami,“ řekli téměř káravě. „Proč jsi to udělala? Mohla jsi je použít na něco jiného, důležitějšího.“

„Ellery. Tohle je důležité.“

Ellery sklonili hlavu a zavřeli oči. Tohle byla další věc, o které debatovali pokaždé, když si volali, a které by se Ellery nejraději vyhnuli. „Jak v ní můžeš pořád věřit? Vždyť je to ztráta peněz a času.“

Matka si podrážděně odfrkla. A Ellery bylo jasné, že ta poznámka byla přes čáru. Ale nedokázali pochopit, jak je možné, že se matka stále drží své víry. Ellery celé roky sledovali, jak rodiče a ostatní lidé z okolních farem prosí a žadoní u prázdné svatyně v kukuřici, a nikdy se nic neměnilo. Víra Ellery chřadla a umírala, stejně jako rostliny na poli a hrozny na révě a dobytek bez krmení. To všechno Ellery utvrdilo v tom, že nemá cenu věřit v nic, co nemůže vidět nebo si nemůže osahat. Zvláště když se nelehce rozhodovali, zda si sbalit kufry a odjet, aby rodina měla o jeden hladový krk méně, o jedno břemeno méně.

„Vím, že tomu nerozumíš,“ pronesla máma a Ellery dopálila její blahosklonnost. „Ale přála bych si, abychom to nemuseli pokaždé řešit, Ellery.“

„Jo, to si přeju taky,“ zamumlali. „Hele, mami...“

Zadní vchod se rozletěl. „El!“ křikla Charley z druhé strany prahu. „Je tu zase ten sexy mimoň.“

„Mami, musím jít. Je tu zase ten sexy mimoň a já ho nesmím propásnout.“

„Kdo že?“

Charley vytrhla Ellery mobil z ruky. „Nerušila bych vás, kdyby to nebylo důležité, teto. Ale El fakt musí jít. Ještě zavoláme. Slibujeme.“

Charley típla hovor, pak popadla Ellery za tričko a škubla. Ellery se dopotáceli do bistra, jeden z kuchařů na ně zařval, že dovnitř táhne ledový vzduch.

Z vlny horkého vzduchu po postávání venku se Ellery zatočila hlava, ale ani to je neodradilo od přetahování se s Charley o to, kdo bude do jídelní části nakukovat malým kruhovým oknem.

U pultu doopravdy stál sexy mimoň, dlouhými bledými prsty bubnoval na linoleum, které ho pokrývalo, a vybavoval se s Marisol, jednou ze servírek, zatímco čekal na objednávku. Černé vlasy měl po stranách ostříhané na krátko a nahoře dlouhé, sčesané dopředu do tvaru něčeho, čemu Charley přezdívala „emo ofina“. Na očích měl velké sluneční brýle, které si nesundával ani v interiéru, a když se široce usmál, odhalil dokonale rovné zuby, které by kdejakého ortodontistu rozplakaly.

„Je tak sexy,“ vydechla Charley a přitiskla nos na sklo.

„Máš holku,“ připomněli jí Ellery.

„Nejen sexy, on je úplně snový. Jako by vylezl rovnou z filmu nebo přehlídkového mola. Už jen ty lícní kosti stačí na to, aby se dostal na obálku časopisu, ale vidíš ty rty?“

„S tou holkou doslova bydlíme. Jmenuje se Zada, jestli si nevzpomínáš.“

Charley se po Ellery ohnala. „Vím o tom, ale umím ocenit krásu v lidské formě. Vždyť se na něj podívěj.“

Ellery se podívali a uznali, že rozhodně dokážou ocenit jeho ostře řezanou čelist, hladkou pleť a růžové, dokonale vykrojené rty. A přestože Ellery taky dokázali *ocenit* zevnějšek, rozhodně nepatřili mezi lidi, kteří by to uznali nahlas. Nebo s tím něco udělali. Obdivování z bezpečné vzdálenosti úplně stačí, díky pěkně. Protože cokoli jiného by vyžadovalo společenskou interakci, které Ellery většinou příliš nefandili. No a sexy mimoň byl v každé realitě na tisíc procent mimo jejich ligu. Nemohli popřít, že ta „sexy“ část přezdívky byla výstižná.

„Vsadím se, že je upír.“ Charley šťouchla špičatým loktem Ellery do paže. „Má ten vajb.“

„Upíři neexistují.“

„Dobře, tak teda vodní víla. Nebo nymfa. Prostě něco nadpřirozeného.“

„To všechno jsou imaginární bytosti. Nejsou skutečné.“

Charley nesouhlasně zamlaskala. „S tebou není žádná sranda. Kromě toho, kdo říká, že nejsou skutečné? Nejlepší kamarádka Zadiny sestry zná klub, kde zpívá vodní nymfa, a já přísahám, že jsem jednou v obchodě v oddělení zeleniny viděla dryádu.“

Než Ellery stačili něco namítnout, ozvalo se za nimi řinčení hrnců a pánví následované neklidnými kroky. O chvíli později se nad nimi jako urostlý přízrak tyčil Diego.

„Má špatnou auru,“ podotkl.

Ellery si povzdechli. „Když už jsme u toho, aury taky neexistují, pokud je teda nedoprovází migréna nebo epileptický záchvat.“

Diego si uraženě odfrkl. „Měli byste se od něj držet dál. Smrdí problémy.“

„Souhlas,“ přikývla horlivě Charley. „Je mimoň.“

Problém byl v tom, že sexy mimoň zas tak mimo nebyl. Jednou za čas přišel, vyzvedl si objednávku na jméno „Arabelle“, zaplatil v hotovosti, prohodil pár nenucených slov a odešel. Od ostatních zákazníků se kromě nadpozemské přitažlivosti a všudypřítomných slunečních brýlí lišil jen tím, že nikdy nebyl oblečený do chladného počasí. Nikdy nenosil tlustý kabát, šálu, dokonce ani rukavice. Zdálo se, že je vůči venkovnímu počasí, stejnému počasí, které se Ellery během pár sekund zažralo do morku kostí, docela imunní.

A když se zastavil, aby si vyzvedl objednávku jídla, díval se na všechno s výrazem, který se dal interpretovat jako mírně toužebný a trochu smutný. Ellery se s ním dokázali ztotožnit.

Dnešek nebyl výjimkou. Zatímco čekal, rozhlížel se po bistru. Na sobě měl košili s dlouhými rukávy, džíny a výraz, který byl na město až moc vřelý.

Ellery nedokázali vyjet na kole bez nejméně čtyř vrstev oblečení, čepice, rukavic, šály a zdvojených ponožek. Mož-

ná měl sexy mimoň auto, které zaparkoval za rohem a nikdo z nich ho neviděl. To se zdálo jako pravděpodobnější vysvětlení než to, že má nějakou superschopnost.

Když mu Marisol podávala papírovou tašku s objednávkou, sexy mimoň se zakřenil, načež Ellery jen zázrakem neomdleli. Sevřel tašku v dlani a přátelsky kývl hlavou na servírku. Otočil hlavu ke dveřím do kuchyně, kde Charley a Ellery dýchali na sklo, a krátce zamával.

Ellery se bleskově přikrčili, tváře v jednom ohni. Charley vypískla a začala se hihňat, pak zabořila obličej Ellery do ramene a vyprskla smíchy. „U všech bohů a bohyní,“ zakrákorala a rukama si přejížděla po rozpáleném obličejí. „On nás viděl.“

Ellery cítili, jak se jejich vnitřnosti samou trapností zmítají, a omotali si paže kolem trupu. „Do háje.“

„To máte za to, že místo práce někoho špiclujete,“ prohlásil Diego a zamával na ně obracečkou. „Pauza je u konce. Můžete se kochat ve svém volném čase.“

Charley se narovnala, uhladila si číšnickou uniformu a znovu si navlékla zástěru. „Ano. Půjdu obsloužit všechny tři naše zákazníky.“

Ellery povytáhli obočí. „My máme tři zákazníky? Neříkala jsi náhodou, že obědová špička skončila?“

Diego zabručel cosi o sarkastických pubertácích a vrátil se ke košíku cibulových kroužků, které před pár minutami hodil do oleje na smažení a které teď byly nejspíš křupavější, než měly být. Ellery se vymanili z Charleyina sevření a záměřili zpátky k neumytému nádobí.

Několik následujících hodin Ellery strávili tím, že do myčky ládovali nádobí, aby dostaly Hobartovu prvotřídní parní a tlakovou čistící péči, pak nádobí vytahovali, a když bylo dostatečně suché, skládali na sebe. Nakonec se vypořádali s veškerým nádobím a odvážili se vydat na druhou stranu kuchyňských dveří do jídelní části. Tam se Ellery

posadili na stoličku, utírali jídelní lístky a balili příbory do ubrousků a přitom poslouchali, jak si Charley a Marisol povídají a jak se vzadu vyvíjí pošťuchování mezi Diegem a Frankem.

Zákazníků bylo málo a trousili se v dlouhých intervalech. Dokonce i na večeri se jich sešla jen hrstka.

„Bývali jsme nejvytíženější bistro na téhle straně města,“ postěžoval si Diego, když se pár minut před zavírací koutou vynořil z kuchyně s utěrkou přehozenou přes rameno a zachmuřeným výrazem ve tváři. „Teď si můžu gratulovat, že mám dost peněz na elektřinu, která je potřeba na provoz grilu.“ Zavrtěl hlavou. „Město umírá a brzy celý kraj pohltí stín.“

„Třeba někdo přijde na to, co je špatně, a napraví to?“ zeptali se tichým hlasem Ellery. Nedávali tomu příliš nadějí. Té se beztak vzdali už před časem, ale zjistili, že pronášet cynické myšlenky nahlas není zrovna nejlepší způsob, jak přispět do konverzace.

Diego si odrkl. „Možná. Ale už je to pět let. Už to není žádná novinka. Dokonce i naše místní média tuhle novou realitu přijala a přešla k jiným věcem. Zapomněli na nás, Ellery. Zbytek světa se otáčí a my zůstaneme navždy trčet v zimě.“

Ellery po páteři přešel mráz, ale ne kvůli chladu. „Co budeš dělat?“

„Zůstanu v provozu tak dlouho, jak to půjde, a pak...“ Vyčerpaně si povzdechl. „Mám v Olympii bratra. S tím, jak odsud všichni prchají, začíná jejich město pomalu prskat ve švech. Možná se tam vydám a otevřu novou restauraci. Větší, s více místy k sezení a bohatším jídelním lístkem.“ Diego poplácal Ellery po rameni. „Máš dobrou auru. Kdyby na to došlo, práci u mě najdeš vždycky.“

Ellery se kousl do tváře, aby nekontrovali instinktivní odpovědi ohledně aur, a vyrazili ze sebe tlumené „díky“.

Diegova slova ale byla znepokojivá. Ellery se nemůže znovu odstěhovat, nemůže být ještě dál od rodinné farmy. Věděli, že jejich rodiče a širší rodina budou tvrdošíjně lpět na tom, co jim zbylo, budou se snažit udržet dědictví. Budou ochotní zemřít s prosbou o milost u pomyslné bohyně na rtech.

„Zavíráme,“ prohlásil Diego a kývl směrem ke dveřím. Nastala noc a zbývající obyvatelé města se po západu slunce ven příliš neodvažovali. „Nezapomeň vynést odpadky, až skončíš.“

„Nezapomenu,“ řekli Ellery, zatímco Charley otočila ceduli na dveřích na ZAVŘENO a zamkla je. „Uvidíme se ráno.“

Když ostatní odešli, Charley a Ellery zahájili zavírací rituál. Setřeli pulty a stoly a naskládali židle a Ellery naposledy pustili Hobarta, aby se myčka postarala o zbývající nádobí. Oba se zachumlali do bund a šál. Ellery si přetáhli plетенou čepici přes uši.

Charley se mrkla na mobil. „Zada na mě čeká vzađu. Chceš svézt, nebo pojedíš domů na kole?“

„Aha, takže si pamatuješ, jak se jmenuje.“

Charley je probodla pohledem. „Fajn. Klidně si běž pěšky.“

„Ne! Sorry.“ Ellery se rozesmáli. „Sorry. Neřeknu jí o tom klukovi, kterého okukujeme.“

„Ach, ona o něm už ví. Chce ho jednoho dne vidět na vlastní oči. Tak co, jedeš s námi, nebo na kole?“

„Rozhodně s vámi.“

Charley pobaveně zamrkala. „Správná volba.“

Ellery popadli dva pytle s odpadky a vyrazili do uličky za restaurací. Venku vyhodili pytle do velkých kovových popelnic, odemkli kolo opřené u nedalekého sloupku a následovali Charley k Zadinu autu. Ellery hodili kolo do kufuru, pak vklouzli na zadní sedadlo a úlevně vydechli, když je do tváře zasáhl proud teplého vzduchu.

„Dobrá směna?“ zeptala se Zada s úsměvem, naklonila se a líbla Charley na rty.

Charley bleskově vychrlila, že se opět ukázal sexy mimon a že se děsně ztrapnili. Ellery se mezitím uvelebili na sedačce a snažili se nezabývat rozhovorem s Diegem. Když ale pozorovali bezútěšnou krajinu sunoucí se za oknem auta a všímali si všech těch zavřených obchodů a restaurací i závějí špinavého sněhu na chodnících, po kterých už skoro nikdo nechodil, nemohli jeho slova vytrást z hlavy. Diego měl v zásadě pravdu: celá oblast umírá – nejen farmy, ale i město. Lidé houfně odcházeli a brzy po nich zůstanou jen stíny, sníh a prázdné budovy.

Ellery se zachumlali do kabátu. Co potom? Další stěhování? Co bude s farmou? S rodinou? S městem? Ellery si přitiskli bradu k hrudi a přetáhli si kapuci přes hlavu, aby neviděli ven. Neznali odpovědi, ale jedno je jasné. Život v nikdy nekončící zimě je neudržitelný. Něco se musí změnit. Ellery však netušili, co.

KNOX

Knox se předklonil na pohovce, lokty se opřel o pokrčená kolena a napjatě sledoval drama, které se odehrávalo na obrazovce. Herečka, která hrála hlavní dospívající hrdinku, držela v ruce lesklý nůž a chystala se ho vrazit do srdce svého nejlepšího kamaráda. Knox vytřeštil oči.

„Mrzí mě to,“ škytla přidušeným hlasem a lesklýma očima pozorovala chlapce, jak se svíjí na zemi pod ní. Jako horký plamen jím procházela kletba, měnila ho v *cosi* děsivého. Seriál se sice nemohl chlubit tím, že by měl logiku nadpřirozených pověstí dotaženou do každého detailu, ale to nic neměnilo na tom, že Knoxe stále fascinoval.

Zatímco se obě postavy přetahovaly, hodil si do úst hrst sýrových krekrů ve tvaru rybiček. Herečka konečně měla navrch a s usazenými očima zvedla nůž do výšky.

„Zastav!“ vykřikla další postava a s lahvičkou v ruce vběhla do záběru.

Ach. Knox věděl, že to přijde. Nejlepší kamarád byl hlavní postavou seriálu, takže teď by ho ještě určitě nezabili – minimálně ne uprostřed série. Knox zůstal dál přilepený k televizi, protože, upřímně řečeno, na seriál se díval kvůli něčemu jinému než velkolepému vyvrcholení. Nejraději měl závěrečné momenty, něžné scény, projevy náklonnosti. Toužebně zíral na krátké vteřiny před závěrečnými titulky, kdy se skupinka objímala, smála a držela

se navzájem, vděčná, že jejich zvolená rodina přežila další šedesátiminutové dobrodružství.

Kvůli *tomuhle* se na to dívá.

Scéna ale skončila až moc brzy a Knox teď bude muset čekat týden, než odvysílají novou epizodu. Což mu v době binge watchingu přišlo poněkud nespravedlivé.

Projel několik dalších pořadů v nabídce streamovací služby, když ale nenarazil na nic zajímavého, upustil ovladač na konferenční stolek. S povzdechem padl zpátky na polštáře pohovky.

Cítil se nespokojený. Arabelle posledních pár týdnů vyváděla a kromě vyzvedávání jídla v bistru mu nedávala moc práce. Jako familiár nemohl bez jejího svolení a konkrétních pokynů opustit byt. Nebyl si jistý, jestli už někdy byl takhle zavřený, ale byl si jistý, že se nikdy necítil tak nespokojený. Nebo si minimálně *myslel*, že se takhle cítí poprvé. To je ten problém s liminální podstatou, když existujete na pomezí mezi dvěma světy. Každá cesta zpět do Jiného světa znamenala, že přišel o všechno povědomí o lidské říši. Vzpomínky zmizely v nenávratnu, podrobnosti se vytratily, jakmile Knox překročil hranici, a časem zapomněl na celé životy. Důležité věci zůstávaly – jako jeho jméno a obecné znalosti o fungování lidského života –, ale detaily se rozostřovaly a mizely.

Jednu věc věděl jistě – ať už byl jakkoli osamělý nebo znuděný, nikdy neměl problém spojit se se svou bohýní. Až do teď. Odmlčela se. Jeho zprávy byly zablokované a ona se mu vůbec neozvala. V posledních letech se mu v žaludku jako těžký balvan usadil pocit neklidu.

Natáhl krk a vyhlédl z okna bytu na město, které se zahalovalo do další vrstvy bílé. Knox si představoval, jak vychází na malý dvorek v zadní části bytového komplexu a odhrabává sních nebo staví sněhuláka. Snil o tom, že navštíví ty milé lidi v bistru a prohodí s nimi pár slov, nebo

možná dokonce najde další nadpřirozené bytosti, o kterých věděl, že někde tam venku existují. Teda, představoval si, že tam někde jsou. Na svých omezených cestách v tomto životě se s žádnými nesetkal, i když měl intenzivní pocit, že v tom předchozím jich pár potkal.

Ale na tom nezáleželo – nic z toho nemůže podniknout. Jeho pouto s Arabelle by mu to nedovolilo, a kdyby se pokusil vzepřít, kdesi za pupíkem by mu začalo urputně a nesnesitelně škubat. A i když Knox rád obcházel pravidla, nepatřil mezi milovníky bolesti. Což znamenalo, že mu nebylo dopřáno mnoho svobody.

Mohl by Arabelle požádat, aby mu dovolila jít ven. Jako šéfka nebyla tak špatná. Knox nepotřeboval jíst, ale ona mu stejně kupovala jeho oblíbené laskominy. A byly večery, kdy spolu seděli na gauči, sledovali televizní reality show a komentovali směšnost lidí. V takových chvílích si připadali spíš jako přátelé než jako šéfka a familiár. Ale s tím, jak se Arabelle poslední dobou chovala, pro něj bylo lepší jen otráveně zírat z okna a čekat na úkol.

Arabelle rachotila v kuchyni, vařila jakýsi lektvar a tiše si přitom pro sebe mumlala. Stejně jako lektvary, které zkoušela předtím, i tenhle nejspíš skončí fiaskem. Arabelle bude nadávat a vrískat a pak začne zase od znova. Takhle to chodilo od té doby, co se Knox vypotácel z dubu. Až na to, že posledních pár dnů byla trochu vystresovanější.

„Knoxi,“ štěkla Arabelle z jídelny.

Knox sebou polekaně škubl a přitom mu z rukou vyletěl pytlík s krekry. Zlaté rybičky explodovaly v místnosti ve spršce křupavých drobků. Jeden z prvních příkazů, když si ho Arabelle přivedla domů, zněl *Koukej po sobě uklízet, žádný nepořádek*. A tohle se jako nepořádek počítá. Knox vypustil vlnu magie, která zmrazila nevyhnutelnou katastrofu ve vzduchu. Sušenky s jemným lupnutím změnilly svou tra-

jektorii a vrátily se do pytlíku. Ten pak elegantně přistál na stolku.

Knox si se spokojeným úsměvem oprášil ruce.

„Knoxi!“

Znovu nadskočil a přitiskl si dlaň na hrud', aby ucítil, jak mu buší srdce, protože, *ty krásu*, takhle přísně na něj Arabelle nevolala od prvního roku, co tu je. Sklouzl z opěradla pohovky a nonšalantně dopadl bosýma nohama na zem, aby zakryl fakt, že se tak moc pohroužil do vlastních myšlenek, že po jejím zavolání málem vyletěl z kůže.

Odkášlal si. „Ano?“

„Pojď sem. Potřebuju tě.“

„Jasně,“ odpověděl s nuceným úsměvem.

Přešel obývací pokoj a vstoupil do jídelny. Arabelle mu pokynula, aby šel blíž. Navlhčila si přitom popraskané rty. Když pohledem kontroloval místnost, neušlo mu, že v jejím pracovní koutě panuje neobvyklý chaos. Nepořádek obvykle nesnesla. Když skončila s prací, pokaždé všechny svitky a knihy pečlivě uklidila, protože se bála, že se nějak zničí, ale teď se válely úplně všude. Když o tom tak přemýšlel, v posledních dnech se Arabelle téměř nezastavila, aby se najedla. Vždycky říkala, že dobře živěné tělo jde ruku v ruce s dobře živěnou myslí. Ať už tím chtěla říct cokoli. Knox nepotřeboval jíst ani pít; měl prostě jen jídlo a pití rád, protože, no, je skvělé.

Popadla ho za paži s takovou vervou, že mu později určitě naskočí modřiny, a přitáhla si ho blíž. Na horké plotýnce stál bublající kotlík. Při bližším pohledu si všiml, že Arabelle má vzrušením zrůžovělé tváře a rozčepýřené vlasy. Nabrala z kotlíku do zdobené lahvičky lžící zelené tekutiny, vrazila do ní zátku a přidržela ji oběma rukama.

„Myslím, že jsem to dokázala,“ vydechla.

„Co?“ Knox natáhl krk, aby se lépe podíval na tekutinu. Arabelle za ta léta navařila spoustu lektvarů – všechno od

léku proti kašli až po štávu, která měla přinášet štěstí (která, jak se ukázalo, nefungovala).

„Elixír života,“ odpověděla.

Aha. To je všechno? Elixír života uvařila minimálně jednou ročně, občas i dvakrát, když se obzvlášť činila. „Tak určitě.“

Arabelle nakrčila nos. „Ne, vážně. Tentokrát si jsem jistá.“

Knox pokrčil rameny. „Když říkáš.“

„Opravdu. Tohle je ono. Přišla jsem na to. Teď už potřebuju jen tebe.“

„Moji magii?“

Zavrtěla hlavou. „Tvoji krev.“

Knox ztuhl. „Cože?“

„Celou dobu jsem měla za to, že lektvar doplní tvoje magie, ale mělo mi dojít, že stíny se výslovně nezmínily, k čemu budeš potřeba ty. Jsi poslední přísada. Tvoje liminalita. Schopnost existovat v obou světech. To je to, co potřebuju, abych mohla elixír dokončit.“

A sakra. To znělo, jako by to mohlo vážně fungovat.

„Ehm... Arabelle, já ne...“

„Nesnaž se vymlouvat, Knoxi. Jsi tu z nějakého důvodu. Tohle je ono. Tohle je tvůj důvod. Tak do toho. Příkazuju ti, abys do lektvaru přidal svou krev.“

Knox pevně zavřel oči. Síla jejího hlasu se mu rozlévala tělem, a ať se snažil vzdorovat sebevíc, nedokázal to. Tohle by jeho královnu rozhodně nepotěšilo. Vládla Jinému světu, místu, kterým procházely všechny lidské duše. Tohle by Arabelle umožnilo zůstat v pozemské říši po neomezenou dobu a prodloužit si tak život svůj i kohokoli jiného, koho by si vybrala, na tak dlouho, jak by chtěla.

„Arabelle,“ procedil Knox přes zaťaté zuby. „Pořádně si to promysli.“

„Tohle je tvůj úděl. Pomáhat mi. Tak mi pomoz.“

Knox poraženě svěsil ramena a napřáhl ruku. Arabelle ji čapla a píchla ho do prstu. Na břišku vyskočila kapka rudé krve. Zuby vyndala zátku a pak kapku sklepla do lahvičky. Rozprskla se o stěnu a pomalu sklouzla do směsi. Knox cuknul a udělal krok vzad, protože očekával, že přijde nevyhnutelná chemická reakce.

Jakmile se jeho krev dostala do lektvaru, tekutina se rozžářila. Arabelle rychle zacvakla zátku zpátky na místo. Látka se v uzavřeném prostoru začala rozpínat jako vodní vír, pěníla a vířila, pak potemněla do modré barvy. Zátka skřípala, ale držela vířící směs pevně uvnitř. Po několika okamžicích se bouře uklidnila a nechala po sobě třpytivou modrofialovou tekutinu, která v sobě skrývala sílu nesmrtelnosti.

Arabelle podržela lahvičku proti světlu a zírala, jak zapadající slunce zvýrazňuje barvu a magii vířící uvnitř. „Dokázala jsem to,“ vydechla. „Nemůžu tomu uvěřit. Trvalo to roky, neobešlo se to bez spousty chyb a nemravných úctů za jídlo,“ řekla a vrhla po Knoxovi jízlivý pohled, „ale přece jen jsem se dočkala. *Konečně.*“

Zasmála se a sevřela v dlaních svůj vymodlený vynález.

V bytě začala blikat světla a před sluncem se převalily mraky, které zahálily místnost do tmy. Knox se zachvěl.

„Arabelle,“ pronesl tichým hlasem.

Při pohledu na prodlužující se stíny se zachvěl. Zalapal po dechu a udělal další pomalý krok ven z jídelny. Pak se kolem nich rozhostila tma, která se rozpínala ze stinných koutů bytu podél stěn a na podlahu, až v místnosti bylo mnohem víc stínů, než kolik by měla dovolit jasná světla nad hlavou. Temnota se spojila do lidských obrysů a stíny, služebníci královny, se oddělily od obyčejných stínů kolem nich, jak se vynořily z hlubin Jiného světa. Knoxovi se roztráslы ruce.

Arabelle byla tak pohlcená vlastním obdivem a okouzlená elixírem, že si jich hned nevšimla.

„Čarodějnice,“ zasyčela jedna z vlnících se jam temnoty.

Arabelle se otočila na podpatku, a když se stíny shromáždily kolem zaneřádného stolu v jídelně, z tváře jí zmizela všechna barva.

„Co tu děláte?“ zeptala se a přitiskla lahvičku k sobě.

„Tak jsi to přece jen dokázala,“ zamumlal jeden ze stínů.

„Získala jsi poznání života.“

„Dokončila jsi svůj úkol.“

Arabelle lektvar křečovitě sevřela prsty. „Ano.“

Jasně rudé oči stínů, upřené na lahvičku, se leskly jako rubíny. „Podmínky dohody byly naplněny.“

Knox ucítil, jak se pouto mezi ním a Arabelle přetrhlo a uvolnilo, a zachvěl se. Úleva přišla okamžitě. Knox se zhroutil na opěradlo pohovky a dlouze, ztěžka vydechl. Už žádný tlak, žádné napětí. I jeho magie pohasla, už nebyla poháněná smlouvou, ale ještě pořád nevyprchala úplně.

Arabelle na něj přes rameno vrhla lítostivý pohled. „Je mi to líto, Knoxi. Neuvědomila jsem si, že si pro tebe přijdou tak rychle. Ale doufám, že se ti tu aspoň líbilo.“

Knox se ušklíbl. „Myslím, že tu nejsou jen kvůli mně, Arabelle.“

„Cože?“

Stíny se zachvěly. „Platba je splatná po splnění podmínek,“ pronesl nejvyšší z nich. Jeho hlas šustil jako lehký vánek v suchém listí.

„Ale... takhle jsme se nedohodli!“

Druhý stín zvedl ruku, sáhl do vzduchu a rozepnul hranice říše. Ze vzniklé trhliny vypadl podepsaný svitek.

„Platba po splnění úkolu.“

Arabelle se chytila opěradla židle v jídelně, aby neupadla.

„Chci tedy další dohodu. Seženu dary a za pár hodin se sejdem na křižovatce a...“

„Ne! Je čas. Získala jsi vědění o životě.“ Stíny upřely pohled na Knoxe. „A teď musíš zaplatit svou část dohody.“

„Tak to prostě vypiju!“ Arabelle chytila zátku lahvičky.

Stíny pohotově vyrazily vpřed – jako žraloci, když ve vodě cítí krev, jak to Knox jednou viděl v dokumentu o přírodě. V jednu chvíli byly na opačné straně místnosti, a pak se najednou všechny shromáždily kolem Arabellina třesoucího se těla.

Třetí stín vystřelil stínovou paží a prsty pronikl jejím hrudníkem. Arabelle šokovaně vykřikla, ústa se jí roztáhla v tichém skřeku, oči vytřeštěné strachem. Z koutků jí vytryskly slzy a zamrzly na tvářích. Z ochablé ruky jí vypadl lektvar, jeho přistání na zem zmírnil zářivý koberec pod stolem. Lahvička se rozkutálela po dřevěných parкетách, jako by měla vlastní rozum, a putovala po vyleštěné podlaze, až se zastavila na okraji koberce, odkud celý výjev z obývacího pokoje pozoroval Knox.

Ten na ni upřeně zíral. Bylo lepší soustředit se na vířící tekutinu než na hrůznou scénu před sebou, jak Arabelle přicházela o svou duši. Knox se nad lektvarem zamyslel. Elixír života. Nepotřeboval ho. Byl nesmrtelný. Jenže takhle forma nesmrtelnosti měla i jisté háčky.

Jiný svět byl chladný, temný a osamělý. Kdo ví, jak dlouho bude trvat, než někdo další bude potřebovat familiára? Může se načekat celé věky, než se bude moct vrátit do pozemské říše. A mimo Arabellin byt toho zažil tak málo. Nemluvě o tom, že královna nereaguje na jeho zprávy. Kdyby ho teď vtáhli zpátky do Jiného světa, co tam vůbec najde?

Zvedl hlavu přesně ve chvíli, kdy stín dokončil extrakci Arabelliny duše, a sledoval, jak její mrtvé tělo s žuchnutím padá k zemi.

„Vezmi to,“ řekl stín a podal druhému žhnoucí kouli.

„Kde je lektvar?“ chtěl vědět ten nejvyšší a začal prohledávat koberec kolem Arabellina těla. „Kde je?“

To je zvláštní. Proč se o něj tak zajímají? Mají přece její duši. A za chvíli budou mít i Knoxe. Jejich zájem ho zne-

pokojoval, a tak lahvičku pomocí prstů u nohou schoval za nohu gauče.

„Proč ho potřebujete? Jste nesmrtelní.“

Stíny se zarazily, jako by na něj úplně zapomněly. „Knoxí,“ řekl ten, který držel Arabellinu duši, a málem se zajíkl překvapením.

„Nemůžeme dopustiti, aby se dostal do rukou lidí.“

„Musíme chrániti naši královnu.“

„Ten lektvar ohrožuje její vládu.“

To dávalo smysl. Docela. Ale proč tedy Arabelle vůbec dovolily, aby se ho pokusila vytvořit, když je výsledná směs tak nebezpečná? Jedna duše nestojí za to, aby ohrozily královnu.

„Proč královna neodpovídá na moje zprávy?“

Stíny se zjevně podrážděně zachvěly a Knoxe znovu přepadl strach.

„Pojď se podívatí sám.“ Nejvyšší stín natáhl ruku.

Knoxovi při tom zlověstném pozvání přeběhl mráz po zádech. Jeho intuice mu říkala, že tu něco nehraje.

„Knoxí,“ zasyčely, když se nehýbal. „Je čas jít domů.“

Přemýšlel, jestli někdy před návratem domů váhal. Protože teď byl rozhodně na pochybách. Nesnášel myšlenku, že neví, co ho tam čeká, zvláště když stíny tak, no... mlžily. Tady je aspoň *něco*. Může si hrát ve sněhu. Navštívit tu roztomilou osobu v okně bistra.

Možná viděl až moc filmů s rebelujícími teenagery, ale jeho obavy se pretavily v odhodlání. Ještě se nechce vrátit do Jiného světa. Je tu toho tolik, kolik by mohl prozkoumat, a teď, když se podmínky dohody naplnily, byl poprvé po letech volný. Byl to impulzivní, lehkomyšlný a nejspíš velmi špatný nápad. Ale jakmile ho ta myšlenka napadla, nedokázal ji zaplašit.

Popadl lahvičku, strčil si ji do kapsy a rozběhl se ke vchodovým dveřím bytu. Bosýma nohama pleskal po tvrdém

dřevě na chodbě. Stíny za ním skřípavými hlasy ječely, aby se zastavil, ale on je neposlouchal.

Místo toho vyrazil z bytu na chodbu komplexu, s každým radostným krokem zrychloval a v kapse mu hořel elixír života. Rozrazil dveře vedoucí na schodiště. Netušil, co dělá ani kam má v plánu jít, proč prchá před služebnictvem své královny, které nepochybně rozzuřilo, že se rozhodl jim vzepřít. Ale bylo mu to jedno.

Knox vyrazil na ulici, nohy se mu okamžitě zabořily do závějí sněhu na chodníku. Dal se do běhu.

A neohlížel se.

ELLERY

„Tak už pojd’“, zaúpěla Charley a zatahala Ellery za ruku. Dovlekla je z kuchyně do jídelní části bistra. Dveře už byly zamčené, cedule otočená a Diego s Marisol odešli domů.

Zada se opírala o pult, neonová světla výlohy naproti házela na její tmavě hnědou kůži modré odlesky. Dlouhé černé vlasy se jí přes rameno vinuly ve shluku copů, mezi kterými se proplétaly zářivé prameny hrající všemi barvami. V kombinaci s obrovskými hnědými očima, dlouhými natočenými řasami, dokonalým make-upem a koženou bundou byla až příliš krásná a stylová na to, aby v sobotu v podvečer trčela v zavřeném bistru.

„Už ses zeptala?“ Zada poklepala nehty o pult.

Charley zavrtěla hlavou. „Ještě ne.“

„Ať už se bavíte o čemkoli“, ozvali se Ellery a vymanili se z Charleyina sevření, „odpověď zní ne.“

„Nebuď labuť, El“, zakňourala Charley. „O nic vlastně nejde. Jen se Zadou chceme zajít do jednoho klubu.“

„Je tam nymfa“, upřesnila Zada.

„Nic takovýho neexistuje.“

Zada protočila oči v sloup. „Tak fajn. Je tam jedna zpěvačka, kterou obě fakt chceme slyšet, ale už teď se dělá fronta. Jestli chceme mít naději, že se dostaneme dovnitř, musíme za pár minut jít.“

Ellery zamrkali. „Takže ty chceš, aby Charley odešla z práce dřív?“

„Jo. Hele, vím, že je opruz zavírat sama, ale...“

„Běžte,“ vyhrkli Ellery. „Padejte, prosím. A myslím to smrtelně vážně, dost mi to usnadní život. Možná se odsud dokonce dostanu rychleji.“

Charley se zamračila. „Cože?“

„Neber si to osobně, ale bylo by docela fajn další hodinu strávit o samotě a nemuset poslouchat to tvoje falešné vytý čehokoli, co ti zrovna hraje v hlavě. A taky občas uděláš ještě větší nepořádek, který pak musíme uklidit, než konečně můžeme jít domů.“

„Jak si to nemám brát osobně?“ ohradila se Charley a dala si ruce v bok. „Nemůžu tomu uvěřit. Drzý řeči od vlastního příbuzenstva, krve mojí krve. Krmím tě. Oblékám tě. Starám se o tebe. Vychovala jsem tě.“

„Nic z toho jsi neudělala.“

Zada zakryla smích dlaní.

„Co?“ Charley ukázala na Zadu. „Ty nestojíš na mojí straně?“

„Zlato,“ protáhla Zada a po rtech jí přebíhal škádlivý úsměv. „Víš, že si myslím, že jsi krásná a dokonalá, ale Ellery má pravdu. Copak si nepamatuješ, jak jsi minulý týden uklízela kuchyň utěrkou, která byla celá od třípytek? Nebo když jsi nám prala prádlo a zapomněla sis v kapse propisku? Nebo když jsi ve vaně smíchala bělidlo s nějakým dalším čisticím prostředkem a pak jsme se museli evakuovat z bytu, než ta domácí chemická zbraň vyvětrala?“

Charley zalapala po dechu. „Pomluvy. Nechutný pomluvy.“

„Chceš jít, nebo ne?“

„To si piš, že chci,“ prohlásila Charley, popadla kabelku a přehodila si popruh přes rameno. „Ale už nevím, jestli chci jít s tebou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Z Jiného světa.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.